
Το ποίημα που θα άλλαζε τα πάντα...

Ποιος θα πίστευε πως δύο στροφές από ένα ποίημα θα βρεθούν στην καθημερινή μας ζωή και μέσα στο αίμα μας για πάντα; Ο «Ύμνος εις την Ελευθερίαν» αποτελεί σύμβολο της ταυτότητάς μας και χωρίς αυτό δεν θα είχαμε σταθερά θεμέλια στα οποία να βασιστούμε. Είναι ένα ιερό προνόμιο που δείχνει την ελευθερία που έχουμε σήμερα με την βοήθεια του θάρρους των προγόνων μας. Αυτό το πολύπλοκο ποίημα, που είναι μεγαλύτερο από όσο νομίζουμε, με την βοήθεια της δημοτικής γλώσσας εκφράζει ιδέες που παλιά ήταν μόνο επιθυμίες αλλά τώρα πια έγιναν πραγματικότητα.

Τον Μάιο του 1823, στον λόφο του Στράνη στη Ζάκυνθο, ακούγοντας τον απόηχο από τα κανόνια της πολιορκίας του Μεσολογγίου, ο Διονύσιος Σολωμός, μόλις 25 ετών, χωρίς να περιμένει τίποτα ως αντάλλαγμα, παρά μόνο την ελευθερία του λαού του, άρχισε να γράφει ένα ποίημα που δεν θα μπορούσε να βρεθεί ποτέ στο σκοτάδι, ξεχασμένο σε μια γωνιά. Με κύριο στόχο την ενθάρρυνση του ελληνικού λαού και την ενίσχυση της ελπίδας για την ανεξαρτησία, ο ποιητής κατάφερε να συνθέσει 158 στροφές ή 632 στίχους σε λιγότερο από ένα μήνα. Αυτό το έργο αργότερα μελοποιήθηκε από τον Κερκυραίο συνθέτη Νικόλαο Μάντζαρο το 1828. Όμως, αυτό το γλυκόηχο ποίημα δεν θα γινόταν Εθνικός Ύμνος αν το 1865, ο Βασιλιάς Γεώργιος Α΄ δεν θα επισκέπτονταν το νησί της Κέρκυρας όπου θα άκουγε την εκδοχή για ορχήστρα πνευστών της αρχής της πρώτης μελοποίησης που έπαιζε η μπάντα της Φιλαρμονικής Εταιρείας Κέρκυρας και θα του έκανε εντύπωση. Δυστυχώς, ο στιχουργός πέθανε πριν την επίσημη καθιέρωση των δύο πρώτων στίχων του ποιήματος «Ύμνος εις την Ελευθερίαν» ως Εθνικό Ύμνο της Ελλάδας που έγινε στις 4 Αυγούστου 1865 και στην συνέχεια της Κύπρου στις 18 Νοεμβρίου 1966.

Ο Εθνικός Ύμνος ακούγεται πλέον σε όλες τις εθνικές μας γιορτές συμβολίζοντας τον σκληρό αγώνα και τη συνεχή θυσία των Ελλήνων και των Κυπρίων αγωνιστών. Μέσα από εκείνους τους ατρόμητους στίχους αναδεικνύεται και ο θρησκευτικός χαρακτήρας που συνδέει την πίστη και την αφοσίωση στον Θεό με την ατελείωτη και απέραντη αγάπη για την πατρίδα. Μάλιστα, στο έργο

του, ο Διονύσιος, περιγράφει την ευλογία του Θεού προς τον αγώνα και την προσευχή των αγωνιστών προς τον Θεό. Στο τέλος του έργου, στις τελευταίες στροφές γίνεται μια προσευχή καθώς και ο ποιητής μας αποκαλεί τον Θεό προστάτη της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και ολόκληρου του ελληνικού αγώνα και του ζητά να συνεχίσει να τους προστατεύει.

Λοιπόν, χωρίς τον Θεό να δίνει, ως μέσω τον Διονύσιο Σολωμό και όλοι εκείνοι που συνέβαλαν στην καθιέρωση του Εθνικού Ύμνου, δεν θα υπήρχε ελπίδα και λόγια που θα έδιναν κουράγιο στους αγωνιστές να συνεχίσουν τη μάχη για την ελευθερία και την πραγματική τους ταυτότητα. Τώρα, όλοι αυτοί που πάλεψαν για το δίκαιο και τη λατρεία της ελευθερίας, τόσο εδαφικά όσο και πνευματικά, βρίσκονται κοντά Του και παρακολουθούν τις πράξεις των επόμενων γενεών από ψηλά...